

Sygnatura akt I C 217/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 lipca 2019 r.

Sąd Rejonowy w Kamiennej Górze I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Marek Dziwiński

Protokolant: Anna Kołatek

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 24-07-2019 r. w K.

sprawy z powództwa (...) Ltd z siedzibą na M.

przeciwko K. K.

o zapłatę

I zasądza od pozwanej K. K. na rzecz strony powodowej (...) Ltd z siedzibą na M. kwotę 4.487,69 zł (słownie złotych: cztery tysiące czterysta osiemdziesiąt siedem i 69/100) wraz z odsetkami umownymi w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie liczonymi od kwoty 4. 459,00 zł od dnia 7.12.2017 r. do dnia zapłaty;

II zasądza od pozwanej K. K. na rzecz strony powodowej (...) Ltd z siedzibą na M. kwotę 1.017,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 900,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 217/19

(...)

Strona powodowa (...) Ltd z siedzibą na M. wniosła o zasądzenie od pozwanej K. K. kwoty 4 487,69 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie liczonymi od kwoty 4 459,00 zł od dnia 07.12.2017 r. do dnia zapłaty, a także o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu strona powodowa podała, że w dniu 6.11.2017 r. (...) sp. z o.o. zawarła z pozwaną umowę pożyczki o numerze (...), przekazując do dyspozycji pozwanej kwotę 3 500 zł. Strona powodowa podniosła, że pozwana знаła i zaakceptowała warunki umowy. Strona powodowa wyjaśniła, że całkowita kwota do zapłaty wyniosła 4 487,69 zł, a termin jej zapłaty przypadał na 6.12.2017 roku, ponadto na przedmiotową kwotę składały się kwota wypłaconej pożyczki - 3 500 zł, prowizja w kwocie 959 zł oraz odsetki – 28,69 zł. Strona powodowa wskazała, że pozwana nie wywiązała się ze zobowiązania i w związku z tym pożyczkodawca sprzedał wierzytelność stronie powodowej. Powodowa Spółka podniosła, iż oprócz nie zwróconej kwoty pożyczki 3 500 zł oraz naliczonej prowizji w kwocie 959 zł, domaga się odsetek kapitałowych w wysokości 28,69 zł

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana K. K. wniosła o oddalenie powództwa w całości, zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych oraz w przypadku zasadności powództwa – o rozłożenie świadczenia na raty.

Pozwana podniosła zarzuty m.in. nieudowodnienia roszczenia, braku czynnej legitymacji strony powodowej, nie wykazania sposobu wyliczenia wysokości należności głównej, braku skutecznego wypowiedzenia umowy i przedawnienia roszczenia. Pozwana podała, że nie są jej znane przyczyny rzekomego zobowiązania i nie posiada

żadnych zaległości. W ocenie pozwanej naliczenie przez stronę powodową odsetek jest niezasadne. Pozwana wskazała, że ma problemy finansowe, które nie pozwalają jej na zapłatę roszczenia jednorazowo.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 6.11.2017 r. (...) sp. z o.o. w W. zawarta z K. K. umowę pożyczki nr (...) na kwotę 3 500 zł. Prowizja od tej umowy wynosiła 959,00 zł, odsetki – 28,69 zł, całkowity koszt pożyczki wynosił 987,69 zł, roczna stopa oprocentowania – 10 %, zaś całkowita kwota do zapłaty – 4 487,69 zł. Termin spłaty pożyczki przewidziano na dzień 6 grudnia 2017 roku. Pożyczkobiorcę wiązały postanowienia ramowej umowy pożyczki, w świetle których, w przypadku nie uiszczenia przez pożyczkobiorcę należności w terminie, pożyczkodawca naliczy odsetki za opóźnienie w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie. W dniu zawarcia umowy na konto bankowe K. K. została wypłacona kwota pożyczki tj. 3 500 zł.

Dowody: wniosek o pożyczkę w L. k. 3, ramowa umowa pożyczki k. 20-24, umowa pożyczki k. 25, standardowy arkusz informacyjny dotyczący kredytu konsumenckiego k. 26-27, wydruk email k. 28, wyciąg z rachunku bankowego k. 29-30.

Strona powodowa nabyła wierzytelność z umowy pożyczki nr (...).

Dowody: zaświadczenie wraz z tłumaczeniem z języka angielskiego k. 4-5, akt założycielski i umowa spółki k. 6-9, umowa cesji z załącznikami k. 12-19, zawiadomienie o dokonaniu cesji k. 31, wezwanie do zapłaty k. 31v, dowód nadania korespondencji k. 32.

Sąd zważył co następuje:

Ustaleń stanu faktycznego dokonano w oparciu o zebrane dowody z dokumentów przedłożone przez stronę powodową, w szczególności - dokumentu umowy pożyczki, umowy ramowej pożyczki, potwierdzenia wykonania przelewu oraz dokumentów wskazujących na zbycie wierzytelności z tytułu udzielonej pożyczki. Autentyczność żadnego dokumentu nie była kwestionowana, a nadto nie budziła wątpliwości sądu.

Zgodnie z treścią art. 720 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Umowa pożyczki, której wartość przekracza tysiąc złotych, wymaga zachowania formy dokumentowej.

Strona powodowa przedłożyła do akt sprawy dokumenty wskazujące na udzielenie pozwanej pożyczki gotówkowej przez Spółkę (...). Umowa ta została zawarta przez pozwaną w drodze elektronicznej, za pośrednictwem internetu. Pozwana skorzystała z udostępnionych przez przedsiębiorcę serwisów i aplikacji internetowych, gdzie wprowadziła swoje dane osobowe wnioskując o pożyczkę. Zgodnie z przepisem art. 60 k.c. z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, wola osoby dokonującej czynności prawnej może być wyrażona przez każde zachowanie się tej osoby, które ujawnia jej wolę w sposób dostateczny, w tym również przez ujawnienie tej woli w postaci elektronicznej (oświadczenie woli). Nie budzi zatem wątpliwości fakt, że umowa została skutecznie zawarta, tym bardziej, że kwota pożyczki tj. 3 500 zł została K. K. przekazana przez dokonanie przelewu bankowego w dniu zawarcia umowy. Należy zatem stwierdzić, że strona powodowa wykazała, że doszło do zawarcia umowy pożyczki na warunkach na jakich wskazują przedłożone przez nią dokumenty. Zaprzeczenia pozwanej w sprzeciwie od nakazu zapłaty co do skuteczności umowy należało traktować jako gołosłowne. Pozwana w swoich zeznaniach przyznała, że zaciągnęła wiele pożyczek. Dopuściła zatem możliwość zaciągnięcia zobowiązania również od pierwotnego wierzyciela. Ponadto pozwana nie zaferowała żadnego dowodu wskazującego na brak zobowiązania czy też dokonania jakiegokolwiek spłaty z tytułu pożyczki. Nie budziło także wątpliwości, że strona powodowa posiada legitymację czynną do występowania w niniejszej sprawie w charakterze powoda. Przedłożyła ona bowiem dokumenty wskazujące na nabycie wierzytelności z tytułu udzielonej K. K. pożyczki. Bezzasadny był również zarzut przedawnienia roszczenia, bowiem nie upłynęło jeszcze 3 lat od wymagalności roszczenia, które przypadało na dzień 6 grudnia 2017 roku. Od strony powodowej nie

można było wymagać udowodnienia skuteczności wypowiedzenia przez nią umowy, gdyż do takiego zdarzenia w ogóle nie doszło - strona powodowa dochodziła roszczeń w związku z nie wykonaniem zobowiązania. Zobowiązanie polega na tym, że wierzyciel może żądać od dłużnika świadczenia, a dłużnik powinien świadczenie spełnić (art. 353 § 1 k.c.).

W tych warunkach roszczenie strony powodowej, jako niebudzące wątpliwości, zasługiwało na uwzględnienie zarówno co do zasady jak i wysokości. W tym miejscu należy stwierdzić, że koszty udzielenia konsumentowi pożyczki, w tym prowizja za jej udzielenie (w kwocie 959,00 zł), nie przekraczały maksymalnej wysokości pozaodsetkowych kosztów kredytu liczonych według wzoru z art. 36a ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (maksymalne pozaodsetkowe koszty kredytu mogły wynieść do 961,30 zł). Ponadto umowa ramowa pozwalała naliczyć pożyczkodawcy odsetki za opóźnienie w wysokości równej dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie (zob. pkt 13.1-2 umowy ramowej k. 22v).

Na uwzględnienie nie zasługiwał wniosek pozwanej o rozłożenie świadczenia na raty. W myśl przepisu art. 320 in principio k.p.c. w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. Podkreślić należy, iż K. K. w ogóle nie spłacała zobowiązania. Celem instytucji z art. 320 k.p.c. jest natomiast ułatwienie spłaty długu. Wobec całkowitej bierności pozwanej w spłacie pożyczki, trudno byłoby uznać, aby rozłożenie świadczenia na raty mogło doprowadzić do zaspokojenia wierzyciela. Tym samym uznano, że nie wystąpił szczególnie uzasadniony przypadek w rozumieniu art. 320 k.p.c.

Zważywszy powyższe, w świetle zebranych dowodów, zasadnym było uwzględnienie żądania pozwu w całości i zasądzenie od pozwanej K. K. na rzecz strony powodowej (...) Ltd z siedzibą na M.kwoty 4 487,69 zł z odsetkami umownymi w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie liczonymi od kwoty 4 459,00 zł od dnia 7.12.2017 r. do dnia zapłaty.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie przepisu art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Do kosztów procesu strony powodowej należał koszt zastępstwa procesowego w kwocie 900 zł, koszt opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz koszt opłaty od pozwu w kwocie 100 zł; łącznie 1 017 zł.